

אהבה עיוורת

מי עזר קול להצעה הפררישראלית כבוד היום?

הוא מוכן לחזק את ידו המגואלת בדם של קאסאבוב, רוצח לוממכה, ואף לתת לו במתנה תה-מיקלע מדגם עווי, כעידוד להמשיך בדרך זו. הוא מוכן לחייך בפניו של ויליאם טאבמן, מלך השחיתות הליברית. הוא מוכן לשחק לנוכח רצח-העם בכורדיסתאן, כדי לרכוש את קולות תורכיה ואיראן. אפילו הצבעת ישראל נגד דרום-אפריקה, המסכנת את יהודי אותה ארץ, הוסברה כמחיר שיש לשלם תמורת הקולות של אפריקה השחורה בשאלת הפליטים.

והנה — הכל לריק, שנה שלמה של נסיעות והזמנות והכרזות ומשלחות והשקעות — היתה לשווא.

נציגו של קאסאבוב נמנע מהצבעה. נציגו של טאבמן הצביע בחזקה המדינית נגד ממשלת ישראל, ונמנע מהצבעה בעצרת. כל הידידות של ממשלת ישראל במרחב — חבש, איראן ותורכיה — הצביעו נגדה. נציגו של מלך בורונדי (זוכרים את המלך הארוך, שטייל בחוצות ערינו?) אף לא הטיח עצמו לבוא להצבעה. גם אפריקה השחורה בשאלת הפליטים, קיננו בראזאוויל לא נאות להופיע.

בשעות הראשונות אחרי התבוסה בחזקה המדינית, לפני שהרוצחים בדאלאס השכיחו את כל הפרשה, הפריחו כל שופרות התעמולה הרישמית אצלנו האשמות קודרות נגד הנשיא האמריקאי, שתקע את הסכין בגבנו. ואף אחד — אף אחד! — לא בא להזכיר כי היד שנעצה את הסכין המכרעת היתה ידה של צרפת.

איש לא שאל: האם אתה, כרוטום?

★ ★ ★

איך אפשר להפכיר את הבגידה הצרפתית? מר פרס שותק, משרד-החוץ שותק. הליגה לידידות ישראל-צרפת שותקת. איש אינו מנדב לנו הסבר.

אפשר, כמוכין, לומר: צרפת אינה יכולה לני הוג אחרת. העמדה הישראלית הרישמית בי עניין הפליטים פשוט מסריחה מדי.

אם נורבגיה תגיד כך — ניחא. אם תאמר זאת דנמארק — כל הכבוד. אבל איך יכולה לומר זאת צרפת מבלי להסמיק? האם לא הצביע נציג ישראל באו"ם, שנה אחרי שנה, למען מרתפי-העניינים של הצנחנים הצרפתיים באלג'יריה — שהסריחו אף יותר ממחנות הפליטים? האם לא קם נציג ישראל באו"ם, שנה אחרי שנה, ונאם נאום נלהב למען שיעבוד אלג'יריה — כששום אומה אחרת לא היתה מוכנה לעשות כן? האם לא העמיקה ישראל, שנה אחרי שנה, למען ידידותה של צרפת, את מישקע השניאה של העולם הערבי נגדנו — אוהו עולם ערבי שכדי להתסיס עימו נואם עתה הנציג הצרפתי באו"ם נגד ממשלת ישראל?

מר פרס לא שמע נאום זה. הוא גם לא ראה את היד המורמת בהצבעה. הוא היה עסוק בניסוח נאומו, הקורא לנו לטפח את יחסי הידידות שלנו אל צרפת.

אכן, אומרים כי האהבה היא עיוורת. מר פרס מוכיח כי האהבה היא גם חרשת.

★ ★ ★

אולי טוב כך. אולי טוב לו למר פרס שהוא עיוור וחרש בכל הנוגע לנושאי אהבתו. אחרת היה נאלץ לקרוא: אי לעיניים שכך ראות, ואוי לאוזניים שכך שמעו! כי לא הגלדי עדיין הפצע של דקירת הסכין הצרפתית באו"ם, והנה בושח חדשה: הפרלמנט הגרמני ביטל את חסינותו של פראנץ-יוזף שטראוס, על-מנת שאפשר יהיה להעמידו לדין בענין חריגה מסמכות — עברה חמורה על-פי החוק הגרמני, הנושאת בחובה עונש של מאסר ארוך. וזאת מפני שאותו שטראוס, בהיותו שר הבטחון, ומבלי להיות מוסמך לכך, ציחה על הניספח הצבאי הגרמני בספרד להביא למאסרו של אחד מעורכי השבועון המסויים הגרמני. האומנם? הייתכן? פראנץ-יוזף שטראוס? חסיד אומות ה-עולם?

הרי רק לפני חצי שנה הבטיח מר פרס כי שטראוס הוא האיש העולה בגרמניה, ראשי הממשלה הבא, מעניק החימושים והזיונים! הרי רק בזכות זאת ביקש מאיתנו לבלוע את כבודנו הלאומי, לנהוג כיהודונים בגטו, ולהתרפס בפניו הפרץ ה-בחארי המנופח, חוזה חזון הפיטרית האטומית של המיליט-ריום הגרמני המחודש.

★ ★ ★

יננו מאחלים למר פרס את גורלו של יידו הגרמני. אבל נידמה לנו כי אחרי כל אלה, אולי מוסב לו לחתר על משרתו הנוכחית.

כאמור, לא איכפת לנו שיעשה מה שיעשה, ויכריז מה שיכריז, לטובת מונאקו או צרפת או גרמניה.

אבל מדוע על חשבוננו?

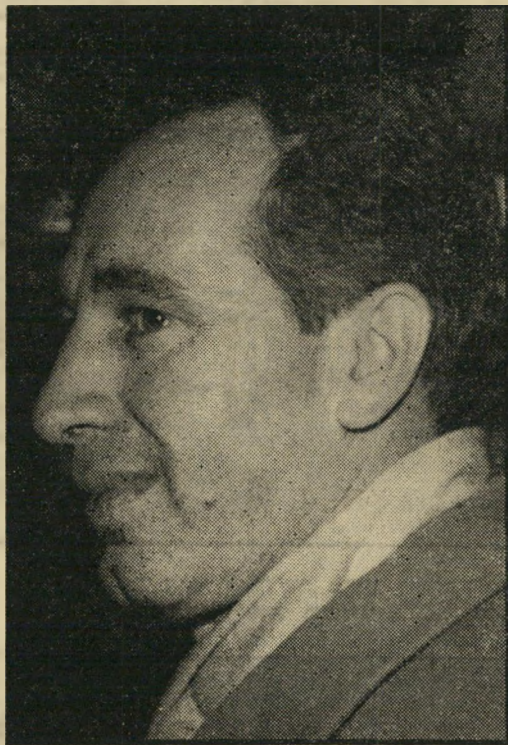
וכאשר נקטה צרפת הדגולה בעמדה זו — הלכו בעקבותיה כל המדינות האירופיות הרוחשות יידיות עמוקה ל-ממשלת ישראל. כולן הצביעו נגד ממשלת ישראל: נורבגיה ושבדיה, איסלאנד ופינלאנד, ואפילו דנמארק והולנד, שהש-תפרו קודם לכן ביוזום הצעת-החלטה פרו-ישראלית. (ורק פורטוגל המנוודה, המוכתמת, היא לבדה מכל מדינות אירופה נמנעת מהצבעה.)

ולא רק מדינות-אירופה שראשיתהן ביקרו בישראל, וש-אירחו את מר בן-גוריון בבירותיהן, הצביעו נגד ממשלת ישראל. גם מדינות אפריקה השחורה, שהיו בעבר מושבות צרפתיות, ושהן בהתה גרורות צרפת וידידות ישראל.

אחרות, כמו סנגאל, הצביעו נגד ממשלת ישראל. האחרות — מדהומי ועד חוף השנהב — נמנעו מהצבעה. הן הניחו לנציג הישראלי, אומלל וכודד, להצביע לבדו נגד ההחלטה — לבדו נגד 82.

גרוע מזה: הם לא הפכימו אפילו להעלות לדיון את הצעת-ההחלטה שלהם, שגובשה קודם לכן ביוזמת ישראל.

הצעה זו כבר כללה נסיגה עצומה של ממשלת ישראל. היא קראה למשאומתן ישיר לפיתרון בעיית-הפליטים, בלי

שמעון פרס: אבל מדוע על זשבוננו?

כל קשר עם הסדר-שלוש — דבר שממשלת ישראל, וגם כל המפלגות הציוניות, מחרות ועד מפ"ם, סרבו בהחלט להסכים לו עד לאותו יום.

אך גם נסיגה עצומה זו היתה לשווא. ידידות ישראל, גרורות צרפת, פשוט סרבו להגיש את ההצעה. הן ראו את עמדת אמריקה, ואת ידו המורמת של הנציג הצרפתי.

מן הסתם אמרו לעצמן: אם ההוא, היידר המושבע של ישראל, בחר ליבו של פרס ה-גדול, מצביע נגד — מי אנחנו שננקוט קו הפוך?

אם בארו של מר פרס נפלה שלהבת, מה יגידו, מה יגידו, מה יגידו אוזבי הקיר?

★ ★ ★

רצה הנשיא קנדי גאל את משרד-החוץ מן הבושה של אותה תבוסה. הוא הסיח את דעת הציבור. כך ניתן למדינאי ירושלים להעמיד פנים כאילו העניין, בעצם, אינו חשוב כל כך.

ואוי לאותה העמדת-פנים עגומה.

שהרי כל בר-דעת יודע כי אין בעולם כולו עניין החשוב יותר למשרד-החוץ הישראלי. ההצבעה השנתית על שאלת הפליטים, היא האליף והתיו של כל מאמציו, של כל מח-שבותיו, של כל מעשיו של משרד החוץ במשך השנה.

מה אין משרד-החוץ מוכן לעשות, כדי להכי

ישראל היא מדינה חופשית. כך אומרים. ובמדינה חופ-שית — כל אדם, מגדול ועד קטון, זכאי לדעה משלו. גם בענייני פנים, גם בענייני חוץ.

יכול אדם לבוא ולהכריז: גורל ישראל קשור לנצח בגורל מונאקו! אין לנו ידידה זולת מונאקו הדגולה! יחסה של מונאקו לישראל אינו מושחת על אינטרסים גסים, אלא על סנטימנטים עמוקים של אהבה אפלטונית!

יכול אדם לבוא ולהכריז: טפחו את ידידותנו למונאקו! הקימו בכל ערי ישראל סניפים לקאיונו של מונטה-קארלו! קנו אך ורק תוצרת של מונאקו! המכוניות של מונאקו, מטוסי-הקרב של מונאקו, הגבינה של מונאקו — הם הטובים ביותר בעולם!

יכול אדם לבוא ולהכריז כל זאת — ונקשיב לו בנימוס ובאור-ריות. כי זו מדינה חופשית, ולכל אורח הזכות והשמיע את דעתו.

עד שמתברר לנו כי אותו אדם הוא, במיקר רה, פקיד המדינה. שהוא מקבל משכורת מי כיסנו. כי אז מתעוררות כמה שאלות.

למשל, שאלה מס' 1: מדוע יחיה האיש הדקא על חש-בוננו? מדוע לא יחיה, למשל, על חשבון ממשלת מונאקו? או שאלה מס' 2: מדוע יטוס האיש למונטה-קארלו, כל יום שני וחמישי, דקא על חשבון מטה-הכנסה שלנו? מדוע לא יטוס, למשל, על חשבון משלם-המיסים המונאקאי (אם יש כזה)?

בקיצור: זכותו של כל אדם לפעול בארץ לי מען האינטרסים של מונאקו, לנהל תעמולה למען מונאקו, לטפח את ענייניה של מונאקו. אך מוטב שאת משכורתו תשלם ממשלת מר נאקו — ולא ממשלת ישראל.

★ ★ ★

סגן שרי-הבטחון, מר שמעון פרס, אוהב את צרפת. זוהי אהבה שאינה תלויה בדבר, אהבה אמיתית. תמימה, טהורה, שאין גבול לנאמנותה.

אדם אוהב נמשך תמיד אל נושא אהבתו. זהו חוק הטבע. על כן מתעורר גם בלבו של מר פרס, כל כמה שבועות, הדחף העמוק לטוס לצרפת.

כשהוא חוזר משם, ורגלו דורכת שוב על אדמת הקודש, הוא ממחר אל המיקרופון הקרוב ביותר (תמיד נמצא מיקרופון קרוב, בדרך מיקרה) — ומכריז: עלינו לטפח את ידידותנו לצרפת! עלינו להעמיק את אהבתנו לבת-בריתנו הדגולה!

מתקבל הרושם כי צרפת הדגולה שומרת לנו אמונים אין-קץ ואהבה ללא-גבול, בעוד אנו נוטים לבגוד בה בגידה מחסירה.

ולוא דברי ההטפה של מר פרס, הקורא אר תנו לנאמנות, מי יודע לאן היינו מגיעים בי הירחורריוממה ובמחשבות-זנונים.

נהה, למשל, קם מר פרס לפני שלושה שבועות בלבד, בכנס של נוער בבית-השיטה, והזכיר לנו כי צרפת היא ה-מדינה היחידה המסיעת לנו ללא תנאים, ללא נסיון להתערב בעניינינו, מתוך יחס כבוד מלא לריבונותנו.

בטאנו העיקרי של מר פרס, היום מן הארץ, הכתיר את הידיעה המרעישת בכותרת: "פרס קורא לטיפוח היחסים עם צרפת".

ובאותו יום בא הצהרון ידיעות אחרונות, שעורכו מקורב גם הוא עד מאוד למר פרס, והכתיר את אותה הידיעה ב-מילים: "פרס קורא להמשך טיפוח היחסים עם צרפת".

משמע: זה תלוי בנו. אנחנו צריכים לטפח. אנחנו צריכים להשתדל עוד קצת.

ואילו מצד צרפת אין צורך בטיפוח או במאמץ. צרפת בסדר. היחסים שלה אלינו הם ללא רכב וללא דופי.

★ ★ ★

ה מוזר. מוזר מאוד. כי הקורא הרגיל, שאינו שקוע באהבה עמוקה כו של מר פרס, קיבל באותו שבוע רושם שונה לגמרי.

לא עברו שעות רבות, מאז קריאתו הנירגשת של מר פרס בבית-השיטה, וקם נציג צרפת באו"ם כדי להביע את עמדת ממשלתו בעניין הפליטים.

נאמו לא הוכר מעל עמודי אותם שני עתונים המקורי-בים למר פרס. ובצדק.

כי היה זה נאום שסתר לחלוטין, בקיצוניות חרימשמעותית, את עמדת ממשלת ישראל.

הוא לא הסתפק בנאומו. הוא הצביע. הוא הצביע נגד ממשלת ישראל. לפני שבועיים, בחזקה המדינית של האו"ם.

נגד ממשלת ישראל — השבוע, בעצרת הכללית. נגד ממשלת ישראל — ובעד פנייה 11, הקר רא לנו להחזיר את כל הפליטים הערביים הרוצחים בכך, על פי בחירתם החופשית.